

De taal der liefde

In een tijdsgewricht waarin cynisme en harteloze onverschilligheid als virulente vloedgolven vanuit de digitale duisternis over ons heen spoelen, past een Almeers dictee dat de taal der liefde bezingt. Weg met het obscurantisme en de anonomi die hun zwartgalligheid als slangengif over argeloze computergebruikers uitstorten, met destructie als hun primaire doel.

Komaan, laat de liefde prevaleren, al is het maar binnen de begrenzing van ons eigen lokaal dictee.

Liefde kent talloze uitingsvormen, is geenszins synthetisch, niet zelden pathetisch, maar hoeft ook niet per se poëtisch te zijn. Soms zit liefde in kleine ornamenten, of in grote gestes die als gevolg van exuberantie maar al te vaak grotesk blijken te zijn, waardoor zij worden gereduceerd tot een inhoudloos gebaar.

Als liefde ontvlamt tussen twee mensen, past de spirituele en, ja, ook fysieke passie in vrijwel elk decor. Dat kan een met Polynesisch linnen gedekte tafel zijn met prehistorisch porselein dat een extra dimensie geeft aan het geserveerde wildgebraad en de exquisite wijnen die uitnodigend twinkelen in kristallen wijnglazen met koninklijk predicaat. Maar dat decor kan ook een eikenhouten keukentafel zijn waarop twee borden van eenvoudig aardewerk staan en een schaal met postelein. Of sperzieboontjes met een karbonaadje, samen smikkelen, wat een plaatje en het brengt ook nog bij de supermarkt geld in het laatje.

Vrienden, laat ons de liefde omarmen. Wij moeten ons niet voegen naar de grimmige mores van deze tijd. En houd altijd voor ogen dat liefde voor iedereen is. Zelfs voor monniken, ook al beperkt hun celibaat hen tot een meer transcendente beleving, maar kozen zij niet zelf voor een platonische omgeving?

Tot zover de Almeerse versie van de taal der liefde, zoals door ondergetekende verwoord. Zeg het voort, zeg het voort.

Frits Huis